

Moje první Pražská 50 aneb Štěstí v neštěstí hned několikrát (16/9/2017)

V sobotu 16.9. jsem se poprvé postavil na start Pražské padesátky. Závod mě nikdy nelákal, protože trasu v podstatě znám a nechtěl jsem se dobrovolně ničit na trase, kterou jde naplánovat mnohem pohodlněji;) Po jejím projetí koncem srpna s chlapci z MTB Horoměřice jsem měl ještě menší chuť, nicméně týden před závodem jsem si dal soukromou vyjížďku „5 kopců“ a konstatoval jsem, že by to úplná bída být nemusela.

Na startu u registrace jsme byli včas, žádný stres, vše v pohodě, jen byla trochu víc zima, než by se mi líbilo. Půlhodku před startem říká Míra – tak se tam jdeme postavit, ať nejsme úplně vzadu. Postavíme se na rošt a zjišťuji, že mám prázdné přední kolo. Jedeme na lehkou, takže žádná duše, žádný lepení, stahovák, pumpa... Hned vedle je ale servisní stánek Author s frontou cca 5 lidí. Chlapi se tam mazlí s laděním převodů lidí přede mnou a já jsem dost nervózní, jestli stihnu start. Ten jsem nakonec stihl pohodlně. Kolo bylo zase ready cca za pět deset – štěstí poprvé, takže jsem si ještě v klidu vysosal první gel, ale cena 180,- za 26“ duši už mi tak v pohodě nepřipadá. Holt, každý se musíme nějak žít...

Start byl pomalejší kvůli pádu někoho v prvních řadách, ale nahoru kolem Julisky se už jelo svižně. Ve stoupání jsem pozdravil svého třídního z gymplu Jirku Bendu na tandemu s jeho dcerou Stázkou, se kterou jsem jel loni cyklovýlet údolím Berounky, a pak už jsem si jel po svém. Nemám rád chladný vzduch při vytrvalostní aktivitě a projevilo se to hned ve stoupání na Pučálku. Ne že by mě to nějak zpomalilo, jel jsem pořád svoje, ale bolí mě za ušima, špatně se dýchá a v puse hnusný pocit. Navíc mě na můj vkus pořád dost lidí předjíždí, místo abych si držel pozici nebo se snad dokonce prokousával dopředu. Mám to zapotřebí? Stoupání k sanatoriu vypadá úplně stejně. Že 'sem do toho lez'.

AUTHOR
pražská padesátka **50** Praha - Okoř - Praha
16. září 2017

AUTHOR
pražská padesátka **50** Praha - Okoř - Praha
16. září 2017

Oříšky do Horoměřic už jedu v tempu, chvíli za někým, chvíli sám, ale jede to a teplota mírně stoupá, takže dojem se zlepšuje – počasí vyšlo, štěstí podruhé. Sjezd do Států a stoupání na Lichoceves. Zase jde pár lidí přede mě. Do háje, to zas budu někde v poslední stovce. Na Přílepy, Noutonice a Svrkyni jedu víc sám a moc se nechytám rychlejších borců. Až ve stoupání na Holi se zaháknu a vyvezu se pěkně v tempu. Na poli na Trněný Újezd i předjíždím. Zdá se, že jsem konečně v místech mně podobně výkonnostních jedinců. Na Budeč mě opět pár lidí smázne, ale i já pár lidí nechám za sebou. Na Okoř se daří jet ve vláčku a odsypá to. U brodu před Okoří využiju znalost terénu, a zatímco všichni přede mnou jedou cestou vlevo, já takticky volím zarostlejší, ale volnou a pohodlně jetitelnou cestu úvozem vpravo. Jedu rychleji než skupinka vlevo nahoře, a navíc tam někdo v jejím čele padá a celou skupinu zastavil – dobrých 10-15 míst k dobru. Pěkný. Znalost terénu a trocha štěstíčka k tomu;

Na Okoři na občerstvovače jsem sáhl za jízdy po banánu a moc jsem se nezdržoval, pití a energetických gelů jsem měl dost. V háku jsem dojel do Číčovic i se stoupáním v Číčovicích, abych před odbočkou do pole na Tuchoměřice tahouna předjel a ujel mu. Podobně jsem si počíнал na polní cestě do Tuchoměřic – nechat se odtáhnout a ujet. V Tuchoměřicích byl další šťastný moment. Po sjezdu jsem v ostré levé zatáčce byl zřejmě ve větším náklonu, než jsem zvyklý, a při šlápnutí do pedálů jsem si levou nohou brknul o asfalt. Naštěstí bez následků. Kdyby se kolo na klíce nadzvedlo a já se položil, tak v tečně mého pohybu bylo zaparkované auto, případně zděný plot. Uff. Štěstí počtvrté.

Ke Kopanskému mlýnu jsme ve dvojici dojeli skupinku cca 5ti lidí a před odbočkou do lesa na stoupání na Juliánu jsme ji předjeli. Lavici jsem nevyjel. Při záběru pod ní jsem dostal křeč do levého lýtka, a navíc se tam zastavil borec přede mnou. Udělal jsem dva kroky, nasedl, opatrně šlapáním protahoval lýtka a vysypal jsem si sáček hořčičku do pusy. Během momentu křeč odezněla a na Juliánu jsem si polepšil o další dvě místa. Z Juliány přes Kopaninu do Nebušic jsem jel víc sám než v háku. Nikdo mě nesjel a já nikoho nedojel. Dal jsem si půlku CarboSnacku jako přípravu na závěrečné stoupání. Až v lese v Nebušicích jsem dojel vláček. Z Nebušic přišla pro mě neznámá část – sjezd do Divoké Šárky. Podle rady zkušených jsem ho jel opatrně na posledním místě vláčku. Tak opatrně, že Divokou Šárku jsem jel opět sám a při přejezdu potoka jsem se málem nevešel na lávku. Naštěstí jen málem – štěstí popáté. Pár lidí jsem sjel před posledním stoupáním na Zlatnici. Nějaký chlapík se ptal, kolik je to do cíle, že to jede poprvé. Poslední stoupání, ale stojí za to, říkám mu jako ostřílený mazák, a odbočujeme do lesa. Ve stoupání si zase o dvě místa polepšuji. Před sebou vidím asi deset lidí, ale po vyjetí na Hanspaulku nikdo přede mnou není. Kam zmizeli netuším. Místo oddechového sjezdu do cíle šlapu do pedálů a nějaký výkon ještě ze sebe mačkám. Slyším za sebou kolo, tak se snažím jet a udržet pozici. Poslední pravá a vlevo periferně vidím soupeře. Na radu Míry, že konec se nevypouští, jsem ho nevypustil, sprint jsem vydržel až do cílové brány a pozici uhájil.

Moje představa byla, že celkový čas 2:30 by byl moc pěkný, ale vnímal jsem to jako dost ambiciózní. Ve výsledku to bylo 2:18:31, což naprosto předčilo mé očekávání. Pozice 384 vypadá jako nic moc, ale poprvé se mi podařilo na podobné akci (amatérské triatlony, duatlony, silniční kola...) umístit v první polovině výsledkové listiny! Prostě výsledkem jsem si udělal fakt radost☺ Celý jsem to jel na půlku bidonu, půlku banánu a jeden a půl energetáku.

Zatímco po Krakonošovi se endorfiny vyplavovaly už 20-30 minut po dojezdu, v sobotu to trvalo asi tři hodiny, než jsem začal pociťovat uspokojení a přemýšlet, že to možná nebyla moje poslední Padesátka;)

Škoda, že podél trati není víc lidí, jako například na Krakonošovi. Já je tedy naprosto chápu, když v pelotonu není Froome, Contador, Quintana, Bardet, Kreuziger a další, ale je to opravdu sqělý pocit, když vám fandí, tleskají, podporují i za pomoci řehtaček lidé ve vesnicích, na křižovatkách v obtížných stoupáních, zkrátka různě podél tratě... To dokáže nabít jako kvalitní energetický gel.

Tak uvidíme, co a jak bude za rok...

Dobrý den, pane profesore ☺